

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2173/2023
04.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6798/21 од 22.09.2022. године, у седници одржаној 04.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6798/21 од 22.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја ревизија тужене, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж 6798/21 од 22.09.2022. године, у делу става првог изреке и пресуда Првог основног суда у Београду П 24747/19 од 22.09.2021. године у делу става трећег изреке којим је одлучено о накнади штете за период од јануара 2021. године закључно са мартом 2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из села ..., да се обавезе тужена Република Србија – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања да му за период од јануара 2021. године закључно са мартом 2021. године исплати на име накнаде штете по основу неисплаћених инвалиднина и то: за јануар 2021. године износ од 24.370,40 динара са законском затезном каматом од 25.02.2021. године до исплате; за фебруар 2021. године износ од 26.436,80 динара са законском затезном каматом од 25.03.2021. године до исплате и за март 2021. године износ од 25.243,60 динара, са законском затезном каматом од 25.04.2021. године до исплате.

У преосталом делу ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6798/21 од 22.09.2022. године, се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24747/19 од 22.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за застој и прекид поступка. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених износа инвалиднине за период од јула 2017. године, закључно са мартом 2021. године исплати појединачне месечне износе за законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 64.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу који се односи на затезну камату на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6798/21 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и четвртим изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против става петог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011...10/2023) и утврдио да је ревизија тужене делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем РС, САП Косово, Покрајинска управа за борацка и инвалидска питања од 29.04.1986. године, применом члана 103. Закона о основним правима војних инвалида и породица палих бораца (којим је регулисана надлежност савезног министра за питање бораца и војних инвалида), поништено решење Секретаријата за друштвене делатности Скупштине општине Титова Митровица од 18.07.1984. године и тужиоцу признато право мирнодопског војног инвалидитета VI групе са 60% трајног инвалидитета због погоршања здравственог стања на одслужењу војног рока у ЈНА, те признато право на личну инвалиднину у месечним износима и то: од 4.293,00 динара (од 01.04.1984. године до 30.06.1984. године), од 4.864,00 динара (од 01.07.1984. године до 31.12.1984. године), од 6.173,00 динара (од 01.01.1985. године до 30.06.1985. године), од 7.568,00 динара (од 01.07.1985. године до 31.12.1985. године) и од 140,33, динара од 01.01.1986. године године па надаље, тако да војни инвалидитет не може више да расте, без обзира на погоршање здравственог стања. Тужена није исплаћивала тужиоцу инвалиднину

почев од марта 1999. године. Оценом налаза и мишљења вештака, утврђена је висина потраживања на име неисплаћене личне инвалиднине тужиоцу за утужени период од укупно 753.825,19 динара. Пресудом Првог основаног суда у Београду П 11218/17 од 31.01.2018. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4191/18 од 16.05.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му за период од 01.03.1999. године до 25.07.2017. године исплати износ од по 20.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба члана 58. Устава Републике Србије, члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, члана 69. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени гласник СРЈ“, бр.24/89 са изменама и допунама „Службени гласник РС“ бр.101/2005) и члана 172. Закона о облигационим односима, усвојили тужбени захтев налазећи да је тужена одговорна за штету коју је тужилац претрпео услед незаконитог рада њеног надлежног органа, јер је тужена била у обавези да тужиоцу исплаћује припадајуће месечне износе инвалиднине које право му је признато решењем надлежног органа тужене, све док за то постоје законом прописани услови. Како је тужена без оправданог разлога престала са исплатом накнада као стеченог права тужиоца, то је тужиоцу причињена штета коју је дужна да надокнади, при том имајући у виду да тужена није доказала да је код тужиоца наступила нека промена која утиче на коришћење и престанак права у ком случају би једино обустава исплате била у складу са законом.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права у односу на период потраживања од јула 2017. године закључно са децембром 2020 године.

Одредбом члана 21. у вези са чланом 8. став 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“ бр 24/98, „Службени гласник РС“ бр 101/2005 ... 111/2009), важећем у време престанка исплате предметне накнаде, прописано да су основна права војног инвалида, између осталог лична инвалиднина, додатак за негу и помоћ, ортопедски додатак, а да се проценат војног инвалидитета (члан 24. став 2), одређује трајно или привремено, сразмерно оштећењу организма које је настало као последица ране, повреде, озледе или болести задобијене под околности утврђене овим законом. На основу одредбе члана 28. став 1. и члана 69. истог Закона накнада на име личне инвалиднине се одређује у месечним износима, а права по овом закону могу се користити док постоје услови за коришћење тих права прописани тим законом, ако тим законом није другачије прописано. Законом о изменама и допунама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени гласник РС“ бр 50/18) који је ступио на снагу 07. јула 2018. године, новелираним чланом 71. закона, предвиђено је да се лична инвалиднина усклађује једном годишње према кретању просечне годишње зараде, без пореза и доприноса у Републици Србији, у претходној години, на основу објављених података републичког органа надлежног за послове статистике и исплаћује се уназад.

Одредбом члана 172. став 1. ЗОО, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези у вези са вршењем својих функција.

У конкретном случају, решењем РС, САП Косово, Покрајинска управа за борачка и инвалидска питања од 29.04.1986. године поништено решење Секретаријата за друштвене делатности Скупштине општине Титова Митровица од 18.07.1984. године и тужиоцу је признато право мирнодопског војног инвалидитета VI групе са 60% трајног инвалидитета због погоршања здравственог стања на одслужењу војног рока у ЈНА и признато право на личну инвалиднину. Са исплатом тог права тужиоца које је признато решењем надлежног имаоца јавних овлашћења, орган тужене је престао марта 1999. године без оправданих разлога, чиме је тужиоцу нанета материјална штета у висини утврђеној оценом налаза и мишљења вештака на име неисплаћених доспелих месечних износа личне инвалиднине за утужени период од јула 2017. године закључно са децембром 2020. године, за коју је одговорна тужена на основу члана 172. став 1. ЗОО, како то правилно закључују нижестепени судови. И по ставу Врховног суда тужена, на којој је терет доказивања у смислу члана 231. ЗПП, није доказала у овом поступку да је за обуставу исплате по наведеном основу од стране тужене наступио неки од законом прописаних услова, већ је надлежни орган тужене самоиницијативно престао да исплаћује тужиоцу личну инвалиднину, без доношења решења о престанку ових права и обустави исплата. На описани начин без правног основа и оправданог разлога незаконитим радом органа тужене повређено је право тужиоца на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола број 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, због чега су неосновани наводи ревизије тужене да нема њене одговорности.

Неосновани су наводи ревизије тужене да је материјално право погрешно примењено јер се овде ради о повременим потраживањима на које камата може да тече само од дана подношења тужбе, на основу одредбе члана 279. став 3. ЗОО. Супротно тим наводима ревизије тужене, основ потраживања тужиоца није исплата повремених потраживања већ накнада штете због незаконитог рада органа тужене, на основу одредбе члана 172. став 1. ЗОО. Пошто се обавеза накнаде штете сматра доспелом од тренутка настанка штете, на основу одредбе члана 186. Закона о облигационим односима, следи да је тужена у доцњи од дана када је тужиоцу требало да исплати предметне накнаде, а то је 25-ти у наредном месецу за претходни месец, па од тог дана, а не од дана подношења тужбе суду, тужена тужиоцу дугује камату, на основу одредбе члана 277. став 1. истог Закона.

Неосновани су наводи ревизије тужене да тужилац није доставио коначно решење о признавању права на инвалиднину за утужени период. Супротно томе, из стања у предмету следи да је тужилац суду дао на увид оригинал решења од 29.04.1986. године (о признавању права на личну инвалиднину). Правилан је закључак нижестепених судова о правном дејству решења којим је тужиоцу утврђено права на инвалиднину. Код чињенице да је тужилац остваривао примања по основу који је утврђен тим решењима, на туженој је био терет доказивања да су решења стављена ван снаге пре истека периода за који је потраживање досуђено.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

Међутим, по оцени Врховног суда, основани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права у односу на потражевање тужиоца за период од јануара 2021. године закључно са мартом 2021. године.

Одредбом члана 3. Уставног закон о изменама и допунама Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 20/1993), прописано је да покрајински закони престају да важе даном ступања на снагу овог закона (став 1.). На односе, односно питања која су била уређена покрајинским законима, који у складу са ставом 1. овог члана престају да важе, примењиваће се одговарајући републички закони, односно други републички прописи којима су уређена та питања и односи (став 2.). У аутономној покрајини послове утврђене републичким законом из става 2. овог члана, примењиваће надлежни органи, односно организације у аутономној покрајини као поверене послове ако посебним законом није друкчије одређено (став 3.). Према члану 5. истог закона, права стечена на основу покрајинских закона из члана 3. став 1. тог закона, оствариваће се у обиму и на начин утврђен тим законима до ступања на снагу одговарајућих републичких закона.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је накнада штете настале ускраћивањем исплате личне инвалиднине тужиоцу и након почетка примене Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, бр.18/20), који се примењује од 01.01.2021. године. Према ставу Врховног суда, супротно становишту нижестепених судова, на тужиоцу је био терет доказивања (члан 231. ЗПП) да је након ступања на снагу овог Закона било неправилног и незаконитог рада органа тужене за чији рад тужена одговара у смислу члана 172. ЗОО, што тужилац није доказао.

Чланом 1. наведеног закона уређена су права и услови за остваривање права корисника права признатих овим законом (овде мирнодопског војног инвалида) и из њих изведених права (овде право на личну инвалиднину). Закон прописује да се средства за остваривање ових права обезбеђују у буџету Републике Србије и буџету јединице локалне самоуправе (члан 4.). Мирнодопски војни инвалиди, поред осталих услова (прописаних овим члановима), морају испуњавати и услов који се односи на држављанство Републике Србије (чланови 13. и 14. овог Закона). Од посебног значаја, за разрешење спорног правног односа, је то што овај Закон, који је *lex specialis*, чланом 31. прописује да држављанство Републике Србије, као услов прописан за остваривање права признатих тим законом, подразумева постојање тог држављанства у време подношења захтева за признавање, као и за време остваривања права признатих по том закону. Закон регулише и поступак за остваривање права, тако што чланом 133. прописује да се права из овог закона обезбеђују у поступку предвиђеним законом којим је уређен општи управни поступак, ако тим законом није другачије уређено. Чланом 155. став 1. (првостепени управни поступак), прописује да о правима из овог закона у првом степену решава општинска, односно градска управа по месту пребивалишта странке (у даљем тексту: првостепени орган), која ове послове обавља као поверене послове. Чланом 158. став 1. Закона (другостепени управни поступак), прописује да о правима из овог закона у другом степену решава Министарство, а за територију Аутономне покрајине Војводина и територију града Београда, одговарајући орган Аутономне покрајине Војводина, односно града Београда.

Прелазним и завршним одредбама Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица (чланови 190. до 211.), прописано је да војни инвалиди, цивилни инвалиди рата, корисници породичне инвалиднине и корисници месечног новчаног примања који су ова права и по том основу изведена права остварили до почетка примене овог закона по основу који није

прописан овим законом, задржавају призната права и иста настављају да остварују под условима, у обиму и на начин утврђен овим законом, уколико овим законом није другачије прописано (члан 190. став 1.). Лицу коме је по основу из члана 22. тачка 3. овог закона признато својство мирнодопског војног инвалида по прописима који су били на снази до почетка примене овог закона, ово својство преводи се на својство цивилног инвалида рата исте групе (члан 193 став 1.).

Према одредбама члана 199. став 1. и 3, у вези члана 193. став 4. наведеног Закона, дужност је првостепеног органа да по службеној дужности, у року од шест месеци до дана почетка примене овог закона, донесе решења којима ће права призната по прописима који важе до почетка примене овог закона, превести и признати у складу са овим законом у погледу назива права, прописане основице за утврђивање износа права, процентуалних износа права од основице и начина усклађивања, међу којима је и лична инвалиднина (тачка 1.), са правним дејством решења од почетка примене овог закона.

Исплата права признатих решењима донетим по прописима који су одредбом члана 3. став 1. Уставног закона о изменама и допунама Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 20/93) престали да важе, у складу са чланом 5. став 1. тог закона, престаје даном ступања на снагу Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица (који се примењује од 01.01.2021. године), са којим даном престаје и важење решења којима су права призната, о чему није потребно доносити посебна решења у смислу члана 201. став 1. тог закона. За права која су призната по прописима из става 1. овог члана по службеној дужности донеће се решења којима ће се основица за обрачун износа права утврдити према члану 33. овог закона (став 2.).

Корисник са територије АП Косово и Метохија, на којој је Резолуцијом 1244 Савета безбедности Организације уједињених нација успостављена Привремена административна мисија ОУН, обавези је да надлежном органу који води поступак по овом закону приложи доказ о околностима под којима је задобијено телесно оштећење или погибија члана породице по основу кога је признато основно и изведено право од Министарства одбране и Министарства унутрашњих послова и доказ о држављанству Републике Србије (члан 201. став 5. Закона). Чланом 211. Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица, прописано је да даном почетка примене овог закона престају да важе Закон о правима бораца, војних инвалида и чланова њихових породица („Службени гласник СРС”, број 54/89 и „Службени гласник РС”, бр. 137/04, 69/12 – УС и 50/18), Закон о правима цивилних инвалида рата („Службени гласник РС”, број 52/96), Закон о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ”, бр. 24/98, 29/98 и 25/00 – УС и „Службени гласник РС”, бр. 101/05 – др. закон, 111/09 – др. закон и 50/18). Закон регулише и поступак за остваривање права, тако што прописује да се права из овог закона обезбеђују у поступку предвиђеним законом којим је уређен општи управни поступак, ако тим законом није другачије уређено (члан 133.). Чланом 155. став 1. (првостепени управни поступак), прописује да о правима из овог закона у првом степену решава општинска, односно градска управа по месту пребивалишта странке (првостепени орган), која ове послове обавља као поверене послове. Чланом 158. став 1. Закона (другостепени управни поступак), прописује да о правима из овог

закона у другом степену решава надлежно министарство, а у смислу члана 167. истог закона обезбеђена је и заштита пред надлежним судом у управном спору.

Закон о општем управном поступку – ЗУП ("Службени гласник РС", бр. 18/16, 95/18 – Аутентично тумачење, 2/23 – УС), у члану 90. став 1. прописује да се поступак (пред органом управе) покреће захтевом странке или по службеној дужности; поступак се покреће по службеној дужности кад је то прописом одређено или кад орган утврди или сазна да је, с обзиром на чињенично стање, неопходно да се заштити јавни интерес (став 2.); при покретању поступка по службеној дужности орган узима у обзир и представке грађана и организација и упозорења надлежних органа (став 4.). Чланом 136. став 1. овог закона, прописано је да се решењем одлучује о праву, обавези или правном интересу странке. Чланом 151. став 1. овог закона, прописано је да против решења првостепеног органа странка има право на жалбу, ако жалба није законом искључена; странка има право на жалбу ако решење није издато у законом одређеном року (став 3.); странка има право на жалбу и у другим случајевима који су законом прописани (став 4.); странка нема право на жалбу ако је посебним законом предвиђено да се неиздавање решења у законом одређеном року сматра усвајањем захтева странке (став 5.). Чланом 153. став 1. овог закона, прописано је да се жалба подноси у року од 15 дана од обавештавања странке о решењу, ако законом није друкчије прописано; Кад орган не изда решење у законом прописаном року жалба може да се поднесе после истека тог рока, а најкасније у року од годину дана од истека тог рока (став 2).

Закон о управним споровима – ЗУС („Службени гласник РС“, бр., 111/09), у члану 15. прописује да се управни спор може покренути и када надлежни орган о захтеву, односно жалби странке није донео управни акт, под условима предвиђеним овим законом. Чланом 19. став 1. овог закона (који регулише рок за подношење тужбе због ћутања управе), прописано је да ако другостепени орган, у року од 60 дана од дана пријема жалбе или у законом одређеном краћем року, није донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке поднетом другостепеном органу, странка по истеку тога рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта (став 1.). Ако првостепени орган по захтеву странке није у року предвиђеном законом којим се уређује општи управни поступак, донео решење против којег није дозвољена жалба, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке, странка по истеку тога рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта (став 2.).

У конкретном случају, тужиоцу је решењем РС, САП Косово, Покрајинска управа за борацка и инвалидска питања од 29.04.1986. године, признато право мирнодопског војног инвалидитета VI групе са 60% трајног инвалидитета због погоршања здравственог стања на одслужењу војног рока у ЈНА, са признатим правом на исплату личне инвалиднине у месечним износима по Закону о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр. 24/98, 29/98 и 25/00), дакле по пропису који је престао да важи почетком примене сада важећег Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, бр.18/20), који се примењује од 01.01.2021. године, са којим дан престаје и важење решења којим су права призната о чему није потребно доносити посебно решење.

Код изнетог, према ставу Врховног суда, незаконитим и неправилним радом државног органа за који тужена одговара по члану 172. ЗОО, након ступања на снагу

Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, бр.18/20), односно након 01.01.2021. године (као дана почетка његове примене), могло би се сматрати само ускраћивање без оправданог разлога, исплате права (овде личне инвалиднине) признатог кориснику (овде лицу у статусу мирнодопског војног инвалида) од стране надлежног органа управе који је био дужан да по службеној дужности покрене поступак који је у интересу странке и изврши усклађивање признатог својства мирнодопског војног инвалида по прописима који су били на снази до почетка примене овог закона, и то својство преведе у својство цивилног инвалида рата исте групе, као и месечно новчано потраживање на име инвалиднине, у законом предвиђеном року, које у конкретном случају није донето. Само по себи недоношење таквог решења у законом прописаном року (по захтеву странке или по службеној дужности) након 01.01.2021. године, не сматра се незаконитим и неправилним радом за који одговара тужена по члану 172. ЗОО. Ово стога што тужилац у тој ситуацији, није користио предвиђена правна средства управно-правне заштите и санкционисања управног органа због недоношења одговарајућег управног акта у поступку који се покреће по службеној дужности у интересу странке када је то посебним законом одређено као у конкретном случају, а у смислу одредаба Закона о општем управном поступку и Закона о управним споровима.

Наиме, под ћутањем управе, подразумева се ситуација у којој надлежни орган, није донео управни акт по захтеву странке или по службеној дужности у одређеном року, у смислу одредаба Закона о општем управном поступку - ЗУП. С обзиром на то да странке не могу да остваре своја права и правне интересе без управног акта, њима се и у случају ћутања управе пружа правна заштита. Сматра се да је тада успостављен, непосредно на основу закона, исти управноправни однос као да је захтев странке одбијен. То значи да странка може, под законом предвиђеним условима, да покрене управни спор због ћутања управе. У таквој ситуацији (начело владавине права гарантованог чланом 3. Устава РС), правна заштита кориснику се пружа кроз могућност обраћања захтевом, односно представком првостепеном органу управе за доношење решења којим би се одлучило о његовом праву (члан 90. став 1. у вези члана 136. ЗУП), а да у случају тзв. ћутања управе изјави жалбу надлежном другостепеном органу (чланови 151. став 3. и 153. ЗУП), односно да покрене управни спор (члан 15. Закона о управним споровима – ЗУС), што може да учини и у случају тзв. „двоструког ћутања управе“ иако таква могућност није изричито прописана чланом 19. ЗУС, али није ни искључена. Воља законодавца била је да се право на судску заштиту у управном спору обезбеди у свим случајевима ћутања управе (одлука Уставног суда ГУз 107/11 од 24.11.2011. године).

Тужилац, на коме је био терет доказивања (члан 231. ЗПП), није доказао да се, након ступања на снагу Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, бр.18/20), користио правима која му омогућавају Закон о општем управном поступку - ЗУП и Закон о управним споровима -ЗУС у циљу остваривања права која су му призната овим законом, подношењем захтева за доношење решења којим би се одлучило о његовом праву, а затим евентуално правом на жалбу другостепеном органу и у управном спору пред надлежним судом због тзв. ћутања управе, односно тзв. „двоструког ћутања управе“.

Стога, у ситуацији када је престао да важи закон по коме је тужиоцу признато право на инвалиднину, а ступио је на снагу нови закон који под одређеним законским

условима признаје то право са упућујућом нормом на други закон у погледу начина и услова за остваривање и обиму тог права пред управним органима по правилима управног поступка и управног спора пред надлежним судом, то значи да редовни суд није надлежан да одлучује о правима корисника примања из буџета Републике Србије и буџета јединица локалне самоуправе по Закону о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“ бр. 18/2020) као претходном питању у парници за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада органа тужене, у којој је захтев заснован на наводу да се не врши исплата по решењима донетим по раније важећим прописима, пошто о условима за остварење и обиму права одлучују тим законом одређени органи по правилима управног поступка. Следом наведеног, у изнетој чињеничној ситуацији, тужилац нема основ за признавање права на накнаду штете. Због тога је неоснован тужбени захтев за исплату тражених новчаних износа на име личне инвалиднине за период од јануара 2021. године закључно са мартом 2021. године, јер нису испуњени услови за примену одредбе члана 172. ЗОО.

Из наведених разлога Врховни суд је, на основу члана 416. став 1. ЗПП, у овом делу преиначио нижестепене пресуде и одбио тужбени захтев одлучивши као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе чланова 153, 154. став 2, 163. став 2. и 165. став 1. и 2. ЗПП, при чему делимично преиначење није утицало на одлуку у погледу висине накнаде одређених трошковима поступка.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић